

وعده حیرت انگیز یکی از نامزدها که مورد انتقاد قرار گرفت!

یکی از خیره‌کننده‌ترین این وعده‌ها از جانب یکی از نامزدها بوده است. وی وعده داده است در صورت انتخاب، ایران را به یک هاب و کانون برای تولید غذای ۵۰۰ میلیون نفر از کشورهای پیرامون تبدیل خواهد کرد. یقیناً نامزد مورد نظر که خود فاقد تخصص و تجارب در کشاورزی است، چنین وعده‌ای را بدون هماهنگی و بررسی‌های فنی با مشاورین و صاحب‌نظران خبره نداده است.

به گزارش خبرنگاران اقتصاد گزارش خبر، در نگاهی گذرا به محورهای برنامه‌های ارائه‌شده از سوی نامزدهای سیزدهمین دوره انتخابات ریاست‌جمهوری، پرسش مشترکی از همه آنان در اذهان متبادر می‌شود. پرسش اینکه پس شماها تاکنون کجا بودید؟ تمامی این نامزدها از دورنمایی جذاب برای آینده مردم و کشورمان و در صورت جلوس در خیابان پاستور سخن‌ها گفته و امیدها می‌آفرینند. در این دورنماها همه آنان تلاش می‌کنند پنجره‌های امیدبخشی از جمله شکوفایی تولید، حل مشکل بورس تنها در چند روز، ایجاد دگرگونی تا حد انقلابی دیگر، صدای مردم شدن، اصلاح سیاست و رابطه دولت با اقتصاد ملی، دستیابی به تورم یک‌رقمی، توسعه مسکن‌سازی، مبارزه با رانت‌خواری، دولت شیشه‌ای، کنترل نقدینگی و... را در برابر انبوه مطالبات مردم بگشایند.

مروری بر برنامه‌های هر هفت نامزد انتخاباتی نشان از آن دارد که ترسیم آینده کشور در تبلیغات انتخاباتی آنان برای رسیدن به یک مدینه فاضله، مدینه فاضله‌ای است که به یمن برنامه‌های این نامزدها و پس از عبور از انبوه بحران‌های موجود و در چند سال مدیریت اجرائی آنان تحقق می‌یابد. چه‌بسا حتی در پایان چنین مروری و جذابیت هر یک از این برنامه‌های آنان آرزو کنیم ای کاش ظرفیت قانون اساسی اجازه می‌داد که هر هفت نفر آنان هم‌زمان رئیس‌جمهور کشور می‌شدند.

نامزدهایی که گرچه در بیش از چهار دهه گذشته بر کرسی‌های مدیریت اجرائی یا مجلس حضور داشتند، اما طرح‌های بدیع و منحصربه‌فرد خود برای توسعه پایدار و آرمانی کشور را رو نکرده بودند.

اما به عنوان یک پژوهشگر کشاورزی شاید یکی از خیره‌کننده‌ترین این وعده‌ها از جانب یکی از نامزدها بوده است. وی وعده داده است در صورت انتخاب، ایران را به یک هاب و کانون برای تولید غذای ۵۰۰ میلیون نفر از کشورهای پیرامون تبدیل خواهد کرد.

یقیناً نامزد مورد نظر که خود فاقد تخصص و تجارب در کشاورزی است، چنین وعده‌ای را بدون هماهنگی و بررسی‌های فنی با مشاورین و صاحب‌نظران خبره نداده است.

بر خود فرض می‌دانم که به‌عنوان یک پژوهشگر کشاورزی و از منظر حرفه‌ای و نیز دلبستگی به منافع ملی کشور، از چنین صاحب‌نظرانی گلایه داشته باشم که چرا تا به حال این طرح‌های شگفت‌انگیز را رو نکرده بودید؟

مگر نمی‌دانستید در حال حاضر بخش کشاورزی به مدد سخاوت صندوق ذخیره ارزی و برداشت‌های مسرفانه از منابع آب زیرزمینی، تنها توانایی تغذیه حدود ۶۵ درصد از جمعیت ۸۵ میلیونی کشورمان را دارد؟

درحال حاضر ارزش واردات مواد غذایی و محصولات کشاورزی متجاوز از ۱۳ میلیون دلار و با تراز منفی از صادرات و واردات معادل پنج میلیون دلار در سال است. یا که سالانه بیش از دو میلیارد تن خاک را بر اثر فرسایش از دست می‌دهیم. تنها در پنج دهه گذشته دو میلیون هکتار اراضی مرغوب زراعی، تغییر کاربری یافته‌اند.

میزان وابستگی به واردات روغن خوراکی حدود ۸۵ درصد است. اکثر مراتع کشور هم‌اکنون در شرایط بحرانی قرار دارند.

چرا با وجود احتمالاً آگاهی از آسیب‌های بعضاً جبران‌ناپذیر بر منابع بخش کشاورزی تاکنون برای ارائه برنامه‌های توسعه پایدار بخش کشاورزی سکوت اختیار کرده بودید؟

اساساً برای دستیابی به قابلیت رؤیایی «تدارک کانون تولید غذا برای ۵۰۰ میلیون نفر» چرا تا به حال طرحی ارائه نکرده و در دسترس دستگاه‌های متولی قرار نداده‌اید؟

اگر نامزد مورد نظر بر کرسی دستگاه اجرائی نشست و به این مهم نیز دست یافت آیا نباید شما را برای چنین تأخیر و سکوتی در گذشته مورد انتقاد قرار داد؟

در خاتمه از شما دارندگان نقشه راه رسیدن به «تولید محصولات کشاورزی برای ۵۰۰ میلیون نفر» انتظار می‌رود در هر صورتی از نتیجه انتخابات و بنا به وظیفه ملی، از ارائه جزئیات چنین طرح خلاقانه به مدیریت اجرائی کشور دریغ نورزید.